נקרא גזלן הי רבי מאיר אילימא ר"מ דצבע

דתנן יהנותן צמר לצבע לצבוע לו אדום

וצבעו שחור שחור וצבעו אדום רבי מאיר

אומר נותן לו דמי צמרו אר' יהודה אומר אם

השבח יתר על היציאה נותן לו את היציאה ואם היציאה יתירה על השבח נותן לו את

השבח ממאי דלמא שאני התם דקניא

בשינוי מעשה אלא הא רבי מאיר דמגבת

פורים דתניא סימגבת פורים לפורים [א] מגבת

הַעיר לאותה העיָר ואין מדקדקין בדַבר אבל

לוקחין את העגלים ושוחטין ואוכלים אותן

והמותר יפול לכים של צדקה רבי אליעזר

אומר מגבת פורים לפורים ואין העני רשאי

ליקח מהן רצועה לסנדלו אלא אם כן התנה

במעמד אנשי העיר דברי רבי יעקב שאמר

משום ר"מ ורשב"ג מיקל דלמא התם נמי

דאדעתא דפורים הוא דיהיב ליה אדעתא

דמידי אחרינא לא יהיב ליה אלא הא ר' מאיר

דתניא רבי שמעון בן אלעזר אומר משום

ר"מ הנותן דינר לעני ליקח לו חלוק לא יקח

בו טלית טלית לא יקח בו חלוק מפני שמעביר

על דעתו של בעל הבית ודלמא שאני התם

דאתו למיחשדיה דאמרי אינשי אמר פלניא

זבנינא ליה לבושא לפלוני עניא ולא זבן ליה

אי נמי זבנינא ליה גלימא ולא זבן ליה אם כן

ליתני מפני החשד מאי מפני שמעביר על

דעתו של בעל הבית שמע מינה משום דשני

הוא וכל המעביר על דעת של בעל הבית

נקרא גזלן: השוכר את החמור והבריקה:

מאי והבריקה הכא תרגימו יונהוריתא רבא

אמר אבזקת ההוא דאמר להו אבזקת במילתא

דמלכא אמרו ליה במאי בטלי כסף או בטלי

דהב איכא דאמרי בטלי כסף אמר וקטלוה

איכא דאמרי במלי דהב אמר ושבקוה: או שגעשית אנגריא אומר לו הרי שלך לפניך: אמר רב לא שנו אלא באָנגריא

חוזרת אבל אנגריא שאינה חוזרת חייב להעמיד לו חמור ושמואל אמר

יבין אנגריא חוזרת בין אנגריא שאינה חוזרת אם בדרך הליכה ניטלה אומר

לו הרי שלך לפניך ואם לאו בדרך הליכתה ניטלה חייב להעמיד לו חמור

מיתיבי השוכר את החמור והבריקה יאו שנשתמתה אומר לו הרי שלך

לפניך מתה או שנעשית אנגריא חייב להעמיד לו חמור בשלמא לרב לא

קשיא כאן באנגריא חוזרת כאן באנגריא שאינה חוזרת אלא לשמואל קשיא

וכ"ת לשמואל גמי לא קשיא כאן שבדרך הליכתה גימלה כאן שלא בדרך

הליכתה ניטלה הא מדקתני סיפא רבי שמעון בן אלעזר אומר אם בדרך הליכתה ניטלה אומר לו הרי שלך לפניך ואם לאו חייב להעמיד לו חמור מכלל דלתנא קמא לא שאני ליה אמר לך שמואל לאו מי איכא רבי

שמעון בן אלעזר דקאי כוותי אנא דאמרי כרבי שמעון בן אלעזר איבעית

אימא כולה רבי שמעון בן אלעזר היא וחסורי מיחסרא והכי קתני

השוכר את החמור והבריקה או נשתמית אומר לו הרי שלך לפניך מתה או

שנעשית אנגריא חייב להעמיד לו חמור "במה דברים אמורים שלא בדרך הליכתה ניטלה אבל ניטלה בדרך הליכתה אומר לו הרי שלך לפניך

א) ב"ק ק: [קב. נה.] לקמן

קיו: ע"ו ו:, 3) לקמן קו:

[ע"ט עוטבייי. פ"א], ג) פי' על דרך סגי

ברה ועי׳ רש״ל.

הגהות הגר"א

גמ' (מגנת העיר [א]

עד לפורים) תח"מ ונ"ב

הרי"ף ורא"ש ורמב"ם ל"ג כל זה (וכ"ה לקמן קו ע"ב ועמ"ש רבינו בא"ח

:סי׳ תרל״ד)

לעזי רש"י

מוליי"א [מייל"א]. ברקית

מוסף רש"י

(מחלת עיניים).

לאומה

מדקדקין בדבר

(סעיר

ואין (אבל כו'

ומ"ם מומכמה

שכירות הלכה ד ועי

בהשנות ובחניד חשנה

בהשגות ובמגיד משנה סמג עשין פט טור ש"ע ח"מ סיי שו סעיף ג: מב ב מיי פ"ב מהלי מגילה הלכה טז סמג עשין ד טוש"ע א"ח סי מרלד סעיף ב: מג ג ד ה מיי׳ פ״ה מהלכות שכירות הלכה א ועיין בהשגות ובמ"מ סמג שם טוש"ע

מ"מ סי שי סעיף א:

הוחלהה תני לה נמי בפטורא דבקעה ועוד נראה דפטורא דחימום ששינהו מכמות שהיה ואיכא למאן דאמר שינוי קונה בהגוזל קמא

בהר והוחלקה בבקעה הוי רבותא טפי ממתה כדרכה דאדם יכול ליזהר בהני טפי יותר ממתה כדרכה והוה לן למימר שפשע במה ששינה שאם היה מוליכה בהר היה מדקדק יפה ושומרה יפה שלא תחלוק בהר ושלא תתחמם בבקעה אבל מה ששינה גורם שלא דקדק ומיהו דוחק הוא שיחלות אביי על כל האמוראים לכך נראה דלא חשיב הכא פשיעה במה ששינה דיכול ליזהר ולדקדק יפה שלא תחלוק בהר ושלא תתחמם בבקעה ומודה אביי הכא דפטור במתה כדרכה כיון דלא הוי תחילתו בפשיעה ורבה למשני כגון שהכישה נחש ל"ל שפעמים מלויים נחשים בהרים מבבקעה או איפכא להכי נקט הר ובקעה ואתי שפיר לרבה אפילו תחילתו בפשיעה וסופו באונס פטור: מגבת פורים לפורים. ומ״ת לאמרינן בערכין (ד' ו:)

מעות של לדקה מותר לשנותן בכל מה שירצה ואפילו באו לידי גבאי ואפילו אמר מנורה זו לבית הכנסת מותר לשנותה למצוה אחרת וי"ל דדוקא בפורים אמרינן הכא דאין לשנות ומגבת העיר לאותה העיר נמי דפורים דוקה: דבי אליעזר אומר מגבת פורים לפורים. מ"ק לא איירי אלא בגבאי דלא ישנה ור' אליעזר איירי בעני שנחנו לו מעות לצורך סעודת פורים שאינו רשאי העני לשנות: במילתא דמלכא. אית דגרם במולתה פירוש היינו

פרדות כמו (שבת ד' נב.) מולאות של בית רבי בטלי זהב או בטלי כסף כלומר פרדות אדומות או לבנות ואין נראה לר"י דבלשון ארמי לא קרי להו אלא כודנייתא:

באנגריא חוזרת. דיכול לעשות מלאכתו כשתחזור אע"פ שתתאחר במלאכתו שבשביל איחור אין חייב להעמיד לו חמור אחר כמו הבריקה או נשתטתה שמתאחרת

נמי במלאכתה ולא חיישינן: אם בדרך הליכתה ניטלה אומר לו הרי שלך לפניך. פירש בקונטרס שמוליכה בדרך שגם הוא רוצה לילך אומר לו משכיר הרי שלך לפניך ושכור בהמה אחרת עד שם ותימה דלמה ישכור בהמה אחרת ואם השוכר אין לריך החמור בהליכה אלא בחזרה הוי א"ש אבל אם כן בגופה ה"ל לפלוגי בין לריך חמור לאלתר לאין לריך אלא בחזרה ונראה כפי׳ ר״ח דמפרש אם בדרך הליכה שהאנגריא אין מחפשין בבתים אלא כשפוגעים בדרך והיינו דרך הליכתה אומר לו משכיר הרי שלך לפניך דמני

א"ל מזלך גרם שאילו היתה בבית לא היתה ניטלת ואפילו אינה חוזרת דלא דמי למתה דהכא מוכח דמזלא דידיה גורם ואם שלא בדרך הליכתה ניטלת דהיינו שמחפשין גם בבתים שאז לא מזלו של שוכר גורם חייב להעמיד לו חמור אחר לעשות מלאכתו לאלחר דאפילו חוזרת האנגריא את החמור לכאן בעוד שתועיל חזרתה לשוכר אין לו לשוכר להתעכב ממלאכתו ולא דמי להבריקה או נשתטתה: מבלל דתנא קמא לא שני ליה. ות"ק עדיף דהוי רבים לגבי יחיד:

דפטור ה"ל לאשמועינן טפי מתה כדרכה דפטור דלא נימא אוירא **נקרא גולן.** וקמה ליה ברשותיה להתחייב בכל אונסיה וסיפא רבנן: דההוא אתרא קטלה כ"ש הוחמה בהר והוחלקה בבקעה דודאי אילו נוסן לו דמי למרו. בדמים שלמר לבן נמכר בשוק דקנייה בגזלו לשלם לא שינה היתה מתה בענין זה ויש לומר דמשום דבחיובא דהר תני - כשעת הגזילה: **היליאה.** דמי עלים וסממנין ולא שכר שלם: בשינוי.

(ב"ק לה:) אבל גבי החמור לא נשתנה לרב לא קשיא. רומיא דמתניתין אהדדי דמלי לשנויי כאן בחוזרת וכו':

החמור: מגבת פורים לפורים. מעות שגובין הגבאין מבני העיר לחלק לעניים לסעודת פורים: **לפורים**. כולה יתנוה לעניים דפורים: ואין מדקדקין. לומר דיים בפחות והמותר יפול לכים של לדקה: **אבל לוקחין את** העגלים. לרוב בכל המעות: והמותר. שלא יספיקו לאכול בפורים ימכור ויפול לכים של נדקה: אדעתא דמידי אחרינא לא יהיב ליה. וכיון דלאו אדעתא דהכי יהיב נמצא מעות בחזקת בעלים חוץ מן היולאין בסעודת פורים: דחתו למיחשדיה. לבעל הבית בנודר ואינו מקיים ששמעו עליו שאמר ליקח טלית לפלוני עני ולא קנה לו: נהוריתה מוליי"ה בלע"ו היולאת בשחור העין: אבוקא. התולעים התליעו רגליה: אבוקא במילחא דמלכה. ראיתי עש שאוכל שיראים של אוצר המלך: בטלי כסף. כלי פשתן: בטלי דהב. כלי למר לבועין אדום: וקטלוה. שאין עש אוכל כלי פשתן: אכל אנגריא שאינה חוורת. הוה ליה כמתה או נשברה: אם בדרך הליכתה ניטלה. שהאנגריא מוליכתה לדרך שהיה זה רוצה להלך: אומר לו הרי שלך לפניך. שכן דרך אנגריא נוטל חמורו של זה ומהלך בעליה אחריה וכל חמור שפוגע בו ראשון נוטלו ומחזיר לו את שלו והשני חחר חמורו עד שפוגע בחחר הלכך אומר לו הואיל ואף מזלך גרם שכור חמור אחר ולך אחריו עד שיפגע בחמור חחר: הבריהה חו שנשתעית. עדיין היא ראויה למשאוי: בשלמא

נותן לו דמי צמרו. כדמטיהרא דמהשחה שני נופי לצריכים למר אדום (ב"ק צה.) קני בשינוי לר"מ ולא יהיב ליה אלא דמי למרו אבל לא דמי שבחו, או זה יתן שכרו משלם ויקח הלמר (שם ק:) משנה היקח הנמו (שם קו) דסבירא ליה לר"מ כל המשנה מדעת בעליו נקרא גזלו ונוטל הצמר לעצמו אע"פ שהוא מעולה עכשיו בדמים (ע"ז ז.) דקניה בשינוי ונתחייב מעות ולקחו פין:). ר' יהודה אומר. אם כן נמנא זה משתכר בשינויו (ע"ז ז.) אם כו תחייבו נמלא זה נהנה, שזה סחייבו נמנח זה נהנה, שזה הביאו לו מן השוק, אלא מחזיר לו את הצמר כמות שהות לבוע וידו על התחתונה (לקמן קיז:). אם השבח. שהשנים הלמר, יתר על היציאה. שהולים הלבע, גותן לו. בעל הלמר, את היציאה. ועלים ושכר פעולה כשכיר יום ולא שכר שלם כמו יום יות שכי שכם כמו שחת של שכת במו מנון עדיז. ודקמון קרום ולא מה שראוי בקבלות, דהיו טפי ולקמון ליה להיו עדים להיות ידו על ההיי דשים להיות ידו על מהכי השמחונה דלא נתהני כוליה משפחא, ואתרא נמי כוליה נושבות, יחוגת ל לניאה, ואם לא ישקול אלא יליאה, ואם יליאה יתירה על השבח יתן לו את השבת שהשבית את

שכרו, כגון שהשבח יותר על

השכר, יתו שכר (ב"ק ק:).

יטפני, יגן טפני (ב א או). רשב"ג מיקל. אע"ג דמשני, לא סבר דמקפיד איניש מידי דלא חסר בה

אינו

דברי